

Pavel Pospíšil vypráví o svém strýci VLADIMÍROVI POSPÍŠILOVI

Narodil se v roce 1924 doma v Osenicích. Protože byl studijní typ, po vychození základní školy navštěvoval Gymnázium Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi. Dobře si uvědomoval, že doma hospodařit bude starší bratr Jiří, praktik. Už na gymnáziu se projevil jeho smysl pro poctivost, obětavost a vlastenecké cítění. Během studia v době 2. světové války měl národnostní konflikt s Němci. Hrozilo mu vyloučení. Od 17. Ledna 1944, jako celý ročník 24, byl totálně nasazený do válečné výroby autobaterií v Mladé Boleslavi. Zde se zapojil do odbojové skupiny s názvem Malý Ofreus. Zabezpečoval spojení mezi Mladou Boleslaví a Jičínem, jako spojka. Byli prozrazeni a zatčeni v únoru 1945. Několik týdnů nebyl doma. Dodneška nevíme, kde v té době byl. Jeho bratranec Václav Hošek byl z této skupiny odsouzen a deportován do koncentračního tábora Terezín. Trest smrti mu byl stanoven na 9. května 1945. Zachránilo ho jen osvobození koncentračního tábora Rudou armádou.

Po ukončení 2. sv. války nastoupil na Vysokou školu obchodní v Praze, která byla tehdy součástí Českého vysokého učení technického. Během studia se aktivně zajímal o veškeré politické dění. Navštěvoval přednášky a semináře Jana Masaryka, našeho tehdejšího ministra zahraničí, syna prvního československého prezidenta.

V převratných únorových dnech roku 1948 patřil k těm, kteří se společně se dvěma tisíci studentů zúčastnili pochodu na Pražský hrad. Smyslem bylo navštívit prezidenta republiky Edvarda Beneše a vyjádřit svůj nesouhlas s politickým vývojem. Policejním zásahem byli rozehnáni, na Hrad ani nedošli. Na základě negativního posudku z Akčního výboru Osenice nebyl připuštěn k druhé závěrečné státní zkoušce. Na to odpověděl, že si z toho nic nedělá, protože ho už jednou ze školy vyhodili, a to Němci.

S ohledem na vývoj událostí se rozhodl ještě se svým kamarádem Mazáčkem z Brodku 7. března 1949, v den Masarykových narozenin, opustit republiku překročením státní hranice v oblasti Klatov. O svém úmyslu odejít ze země doma nikomu neřekl. Prozrazení by znamenalo věznění. Před odchodem ale navštívil v nemocnici v Praze maminku, která tam shodou okolností ležela po operaci. Tam se viděli na mnoho let naposledy. Potom až v roce 1972, kdy za ním přiletěla ve svých 75 letech do Brazílie. Ale to předbímám.

Ve sběrném táboře pro uprchlíky v Německu v Augsburgu byl několik let. Pracoval tam jako písař a tlumočnick, protože uměl 7 jazyků. V roce 1952 – 53 požádal o emigraci do Brazílie. Nevím jak, ale podařilo se mu tam dostat. Všichni doma tušili, že emigroval, ale nikdo nevěděl kde je, co se s ním stalo. Až v roce 1957 přišel rodičům první dopis, který napsal, jako že to píše kamarádka Mařenka.

V Brazílii začínal jako obchodní příručí. Za několik let se osamostatnil a založil vlastní firmu na dodávání náhradních dílů pro opravy automobilů. Byl velmi pracovitý, dnes bychom řekli workoholik. Vypracoval se tak, že byl zvolen na jedno volební období do čela Hospodářské komory. V úvodním projevu po svém nástupu prý vzpomínal na to, jak se jako obyčejný kluk ze zapadlé vsi Osenic svoji houževnatostí vypracoval, a dnes za potlesku hovoří k zástupcům Spojených států brazilských.

S rodinou domu se udržoval pouze písemný styk, psal 3 – 4 dopisy ročně. Posílal nám k Vánocům čokoládu, exotickou a vzácnou cihlu. Jako děti jsme se s bratry na ni těšily. Vždy byla rozlomená a znovu zabalená. Prošla totiž kontrolou, zda v ní není nějaký vzkaz, moták. Kontrolou

procházela i veškerá korespondence z ciziny. Celý život si přál uvidět a ještě se setkat s rodiči. Státní orgány to povolily až v roce 1972, tatínek už dávno nežil (zemřel v roce 1962), mamince bylo již 75 let. Cestovní vízum dostala na 3 měsíce s předpokladem, že u syna zůstane a nebude nutné ji zde vyplácet starobní důchod. Setkání bylo dojemné, vroucí, nádherné. S láskou a péčí se své mamince věnoval. Navštívili nejrůznější pamětihodnosti, stále si měli co povídat a na co vzpomínat. Babička se domů vrátila. Všem nám od něho přivezla z Brazílie dárek, sobě mnoho nesdělitelných zážitků, radost i smutek.

„Strýjdu Mirka“, jak jsme mu doma říkali, jsem nikdy v životě osobně nepotkal. Přesto velmi ovlivnil můj život. Zemřel v padesáti osmi letech, roce 1982, mně bylo 31 let. Pro jeho maminku, které bylo tehdy již 88 let, to byla velká rána. Od tohoto okamžiku babička přestala psát rodinnou kroniku.

Já jsem se po odchodu do důchodu začal zabývat rodokmenem svých předků a historií svého rodu. Každý by měl znát, kdo je, odkud pochází a proč je takový, jaký je. To jsou všechno okolnosti, které formují osobnost člověka. Znalost historie a minulosti je zásadní pro pochopení přítomnosti a budoucnosti. Protože člověk, rodina i národ, pokud nezná svoji historii, musí si ji znovu prožít.

V Malechovicích 8. listopadu 2019